

Kjøbenhavn maa derfor formentlig være motiveret ved den Raade, hvorpaa Renovationen her skeer.

ad § 55.

Denne § er ligefrem optaget i Udkastet efter § 78 i Loven af 17de Marts 1856, idet man har troet, at Grunden til den afvigende Bestemmelse i Loven af 12te Januar d. A. § 1 Nr. 1 maa være bortfalden, naar det ved nærværende Udkast tillades at opføre Bygninger i samme Høide i Kjøbstæderne som i Kjøbenhavn.

ad § 56.

Nærværende §'s Forfrist har man troet at burde optage efter § 82 i Loven af 17de Marts 1856 som en vigtig Garanti i sanitær Henseende, da Erfaringen har vist, at nye Bygninger ofte tages i Brug saa umiddelbart efter deres Opførelse, at de ikke ere tilstrækkelig tørre, hvilket maa ansees i høi Grad farligt for Sundheden.

ad § 57.

Den udstrakte Dispensationsmyndighed fra Udkastets Bestemmelser, der i nærværende § er tillagt Administrationen, har man, uanset de Indsigelser, der imod samme fra flere Sider ere fremkomne, troet at burde fastholde som en for Løsningen af nærværende Lovs Opgave nødvendig Betingelse. Iøvrigt henvises herom til de almindelige Bemærkninger, der ere forudskiftede de enkelte §§'s Motivering, da Bestemmelsen dersteds formenes at have fundet tilstrækkelig Begrundelse.

ad § 58.

Den i denne § indeholdte Bestemmelse er næsten ordlydende med § 87 i Loven af 17de Marts 1856, til hvilken derfor her henvises.

ad § 59.

Med denne § maa jernføres § 91 i Loven af 17de Marts 1856, hvis vigtige praktiske Bestemmelse herved er gjort anvendelig paa Kjøbstæderne.

ad § 60.

Efter den gjældende administrative Praxis med Hensyn til Anvendeligheden af Bygningslovens Forrifter paa ældre Bygninger har det været Reglen, at Bestemmelserne i Forordn. af

6te April 1832 ikke komme til Anvendelse ved Reparationer af ældre Bygninger, selv om disse ere Hovedreparationer, men kun ved Opførelsen af nye Bygninger eller total Ombygning af ældre. Da nu en saadan Indskrænkning af Anvendeligheden af en Byggelovs Forrifter uundgaaelig maa medføre hyppige Glusninger af Loven, og paa den anden Side Strengheid i at bringe Loven til Anvendelse, hvor ældre Bygninger blot repareres eller underkastes en delvis Ombygning, vil kunne foranledige, at Clerne lade deres Bygninger forfalde og saaledes Betyggelsen mod Brandfare endog under den nye Lovs Herredømme kunde blive mindre, har man fundet den i Loven af 17de Marts 1856 § 92 fastsatte Bestemmelse, der gaaer en Middelvei mellem de ovennævnte Yderligheder og saaledes hæver Bygningslovens fulde Betydning, saa henstigtsværende, at man ikke har taget i Betænkning at oversføre den i Udkastet, hvorhos man, da det efter Ombygningernes Bestaenhed ikke altid vil være muligt at bringe Lovens Bestemmelser i deres hele Udstrækning til Anvendelse paa samme, har overladt Bygningskommissionen og i sidste Instants Amtmanden at afgjøre alle derom opstaaende Spørgsmaal.

ad § 61.

Denne § indeholder, hvad de Byggende skulle iagttage, naar de agte at foretage noget Bygningsarbejde, i hvilken Henseende der alt haves en tilsvarende Bestemmelse i Forordn. af 6te April 1832 § 14 D. Næst at optage denne Forordnings Bestemmelser, har man tilføjet nogle yderligere garanterende Bestemmelser, overensstemmende med Loven af 17de Marts 1856 § 93.

ad §§ 62—64.

Disse §§ handle om de Autoriteter, hvorunder Bygningsvæsenet i Kjøbstæderne skal henlægges. De hidtil bestaaende Regler herfor findes i Forordn. af 6te April 1832 § 13 og § 14 C, ifr. Kfr. af 13de November 1832 ad 7. Idet Man nu i det Væsentlige fremdeles har ladet de ældre Bestemmelser forblive i Kraft, har Man forsøgt at ordne Autoriteterne efter Kjøbstædernes Forhold, navnlig med Hensyn til Baretagelse af ethvert Steds lokale